

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Na broj: Na broj: St-806/2020

Stečajni dužnik: ANTE I JURE d.o.o. za proizvodnju, ugostiteljstvo, trgovinu i usluge u stečaju, Zagreb, Črešnjevac 43, MBS 080053173, OIB 82330634157

PODNOŠITELJ REVIZIJE: KREŠIMIR FUČKAR STEČAJNI UPRAVITELJ,
OIB:01195634741, ADRESA: Braće Radića 63. Sladojevci, Slatina

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE
REVIZIJE

protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske
Pž-2059/2023 od 20.06.2023. godine

Revident temeljem članaka 382., 385 a., i 400 Zakona o parničnom postupku podnosi prijedlog za dopuštenje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-2059/2023 od 20.06.2023. godine kojim rješenjem se odbija žalba podnositelja revizije kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Osijeku St-806/2020 od 24.04.2023. godine

Obzirom na nužnost iznošenja kratkog činjeničnog supstrata, radi razumijevanja pravnog pitanja koje se iznosi pred revizijski sud, revident iznosi kako slijedi u nastavku.

Prvostupanjski sud je pobijanim rješenjem pod točkom I:

- odbio stečajnog upravitelja Krešimira Fučkara sa prijedlogom obračuna troškova unovčenja predmeta založnog prava i prijedloga raspodjele utrška u odnosu na novčana sredstva u iznosu od 4.645,55 eura/35.001,93 kn, zaplijenjena po rješenju o prethodnoj mjeri Trgovačkog suda u Zagrebu Povrv-2501/2017 od 15. veljače 2019., na način da se iz istih temeljem članka 254. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 71/15, 104/17 i 36/22, dalje SZ), vrši namirenje prema predloženom.

Ujedno je točkom II pobijanog rješenja sud naložio stečajnom upravitelju Krešimiru Fučkar da zaplijenjena novčana sredstva u iznosu od 4.645,55 eura/35.001,93 kn, a koje je Financijska agencija prenijela na žiro račun stečajnog dužnika, prenesu u korist razlučnog vjerovnika Vodovod Dubrovnik d.o.o. Dubrovnik, V. Nazora 19, OIB: 00862047577, na njegov žiro račun broj IBAN HR 8024070001169001582 kod OTP banka Hrvatska d.d. Zadar, u roku 8 dana po pravomoćnosti ovoga rješenja.

Podnositelj revizije je podnio žalbu ističući da je prvostupanjski sud prilikom donošenja pobijanog rješenja počinio sve naprijed navedene žalbene povrede, a zbog čega je iznio stajalište da je pobijano rješenje prvostupanjskog suda nezakonito.

U obrazloženju pobijanog prvostupanjskog rješenja sud navodi da kako je u konkretnoj situaciji predmet založnog prava razlučnog vjerovnika gotov novac na računu stečajnog dužnika koji nije trebalo unovčiti pa da zato troškovi unovčenja nisu nastali. Nadalje sud navodi da je prema članku 89. SZ-a stečajni upravitelj dužan pripremiti isplatu vjerovnika i nakon odobrenja izvršiti isplatu, a prema članku 76. istog zakona sud odobrava isplatu vjerovnika te slijedom navedenoga razlučni vjerovnik zahtijeva namirenje u ovom stečajnom postupku i predlaže sudu da bez odgode odobri stečajnom upravitelju da cjelokupni iznos od 4.645,55 EUR/35.001,93 kn zaplijenjen temeljem Rješenja o osiguranju, eventualno umanjen za troškove utvrđivanja založnog prava u paušalnom iznosu sukladno članku 254. stavak 2. i 3. SZ-a, na kojem razlučni vjerovnik ima založno, a time i razlučno pravo, isplati na račun VODOVOD DUBROVNIK d.o.o.

Nadalje prvostupanjski sud u obrazloženju pobijanog rješenja osim navedene tvrdnje ističe kako je riječ o novcu pa da stoga nema troškova unovčenja, a pritom ne daje nikakve druge razloga za donošenje pobijanog rješenja.

Podnositelj revizije je u žalbi istaknuo da stečajni zakon u dijelu propisivanja troškova unovčenja koristi isključivo pojam imovine stečajnog dužnika. Imovina je svakako i novac, a da je zakonodavac imao namjeru isključiti novac iz troškova unovčenja tada bi zasigurno takva odredba bila i eksplicitno navedena u zakonskom tekstu. Prema odredbama stečajnog zakona i to čl. 251. SZ-a obzirom da je unovčen predmet osiguranja sukladno članku 251. stavak 3 SZ-a, te da je predmet osiguranja unovčen u iznosu od 4.645,55 eura/35.001,93 kn, žalitelj smatra da je založni vjerovnik dužan participirati u troškovima utvrđenja i unovčenja predmeta razlučnog prava iako je riječ o novcu. U odnosu na ove žalbene navode drugostupanjski sud u svojoj odluci nije dao nikakva obrazloženja.

Nadalje prvostupanjski sud tvrdi i zaključuje da je određenom prethodnom mjerom razlučni vjerovnik odnosno tužitelj i predlagatelj osiguranja, stekao sudsko založno pravo na novčanim sredstvima stečajnog dužnika odnosno tuženika i protivnika osiguranja (koja su kao takva izdvojena kod Financijske agencije, a potom prenesena tijekom stečajnog postupka na račun stečajnog dužnika), o čemu je razlučni vjerovnik nakon otvaranja stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom ANTE I JURE d.o.o. za proizvodnju, ugostiteljstvo, trgovinu i usluge u stečaju, Zagreb, Črešnjevac 43, MBS 080053173, OIB 82330634157, sukladno rješenju o otvaranju stečajnog postupka poslovni broj St- 806/2020-12 od 15. ožujka 2021., u ostavljenom roku obavijestio stečajnog upravitelja sukladno članku 258. SZ-a.

Potom prvostupanjski sud navodi da je nesporno je da je stečajni postupak nad dužnikom

otvoren u razdoblju nakon pravomoćnosti rješenja o prethodnoj mjeri, također da nesporno da je presuda u parničnom postupku koji je vođen kod Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem Povrv-2459/2021-64,(novi broj), u pravnoj stvari tužitelja VODOVOD DUBROVNIK d.o.o. Dubrovnik, Vladimira Nazora 19, OIB: 00862047577, protiv tuženika ANTE I JURE d.o.o. u stečaju, Češnjevac 43, OIB: 82330634157, radi isplate iznosa od 3.580,03 EUR, postala pravomoćna i ovršna 4. travnja 2023., dakle nesporno je da je vjerovnik kao tužitelj i predlagatelj osiguranja predmetnim pravomoćnim rješenjem o određivanju prethodne mjere radi osiguranja novčane tražbine utvrđene pravomoćnom presudom - stekao založno pravo na predmetu osiguranja, što je izričito određeno tim rješenjem te je posljedično, nakon otvaranja stečaja nad dužnikom, (tuženikom i protivnikom osiguranja) u odnosu na predmetnu novčanu tražbinu postao razlučni vjerovnik u smislu odredbe članka 149. Stečajnog zakona a kojom odredbom je propisano da vjerovnici koji imaju založno pravo ili pravo na namirenje na kojoj stvari ili pravu koji su upisani u javnoj knjizi imaju pravo odvojenoga namirenja na toj stvari ili pravo unovčenja prema odredbama članka 248. toga Zakona, a kako je sud mišljenja i da nisu pri tomu nastali troškovi iz članka 254. SZ-a.

Odlučna činjenica koju zanemaruju oba suda je da se ovdje vjerovnik namiruje unutar stečajnog postupka. Ovakav pristup sudova je pogrešan jer su sudovi zauzeli pravno stajalište koje predstavlja iznimku od pravila primjenjivih na stečajni postupak da se vjerovnik u ovom slučaju razlučni na novcu kao imovini stečajnog dužnika može namirivati bez sudjelovanja u troškovima unovčenja, **što predstavlja jednu ozbiljnu iznimku koja je suprotna pravilima koja propisuje stečajni zakon kod unovčenja imovine stečajnog dužnika. Na ovaj način i takvim pristupom daje se mogućnost takvom vjerovniku da se namiruje neovisno o činjenici da je otvoren stečajni postupak nad dužnikom što je protivno mjerodavnim odredbama stečajnog zakona.**

Ključno je da se ovdje namirenje ovog razlučnog vjerovnika vrši u stečaju na imovini stečajnog dužnika, koju u ovom konkretnom slučaju predstavlja novac, no pritom se ignorira činjenica da svaki vjerovnik mora sudjelovati u stečajnom postupku u troškovima unovčenja jer stečajni zakon ne radi nikakvu distinkciju kada je u pitanju novac jer bi se takvom distinkcijom takve vjerovnike dovodilo u povoljniji položaj od ostalih razlučnih vjerovnika npr. na pokretnim stvarima ili nekretninama, **a što je u suprotnosti sa odlučnom činjenicom da se namirenje vrši u stečajnom postupku.**

Sama činjenica što se ovaj vjerovnik namiruje u stečajnom postupku neovisno od toga što je riječ o novcu je takve prirode da mora sudjelovati u troškovima unovčenja jer se namiruje u stečaju.

U odluci žalbenog suda žalbeni sud navodi da u točki 8. obrazloženja da je predmet razlučnog prava novac, te da stoga nije došlo do unovčenja stvari ili prava, te da stoga razlučni vjerovnik nije dužan snositi troškove unovčenja sukladno citiranim odredbama Stečajnog zakona.

Pritom podnositelj revizije ističe da nije dobio odgovore na preostale navode u žalbi a to su odlučni navodi da je odlučna činjenica da se razlučni vjerovnik namiruje unutar stečajnog postupka. Ovakvim pristupom žalbenog suda ovaj konkretni razlučni vjerovnik doveden je u poziciju da se namiruje neovisno o činjenici što je otvoren stečajni postupak nad dužnikom, a to je protivno mjerodavnim odredbama Stečajnog zakona.

Kako revident sada ne bi ovaj prijedlog opterećivao nepotrebnim sadržajem žalbe koja je dostupna ovom sudu ipak smatra da je potrebno ukazati dodatno na činjenicu da je drugostupanjskom odlukom povrijeđeno ustavno pravo ovdje podnositelja na pravično suđenje i obrazloženu odluku.

Pa tako ponovno ističe da u drugostupanjskoj odluci nema niti ijedne riječi obrazloženja u odnosu na druge odlučne žalbene navode tužitelja. Nema nigdje niti ijedne riječ obrazloženja u odnosu na žalbeni navod žalitelja da je u parnici Povrv-2459/2021 vjerovnika VODOVOD DUBROVNIK d.o.o. sud trebao odbaciti tužbu jer ona na ispitnom ročištu nije ispitana pošto je vjerovnik nije niti prijavio u stečajni postupak, a razlučno pravo ima iz te parnice po osnovi prethodne mjere.

Podnositelj ovog prijedloga ističe da je drugostupanjski sud svojom odlukom ujedno povrijedio ustavno pravo revidenta na pravično suđenje i pravo na obrazloženu odluku.

Uzimajući u obzir žalbene navode, podnositelj ističe da je očito da drugostupanjski sud u odnosu na žalbene navode podnositelja ne daje gotovo nikakva obrazloženja, potvrđuje navode prvostupanjskog suda ne dajući obrazložene razloge zbog čega smatra da su isti pravilni i točni. Dakle, žalbeni sud je apsolutno povrijedio pravo tužitelja na pravično suđenje, obrazloženu odluku i pristup sudu.

REVIZIJSKO PITANJE I RAZLOZI

Revident u propisanom roku sukladno čl. 382 ZPP-a podnosi prijedlog za dopuštenje revizije protiv rješenja drugostupanjskog suda ističući sukladno čl. 385 a ZPP u vezi sa čl. 400 ZPP-a pravno pitanje koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i za razvoj prava u sudskoj praksi, i to:

– pravno pitanje o kojem nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske a praksa viših sudova nije jedinstvena

Revident u nastavku navodi pravno pitanje koje je važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni i za razvoj prava kroz sudsku praksu, izlaže razloge zbog kojih smatra da je niže navedeno pravno pitanje važno za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih i njegovoj primjeni i naznačuje sudsku praksu te naznačuje razloge zbog kojih podnosi ovaj prijedlog za dopuštenje revizije.

Da li je u stečajnom postupku razlučni vjerovnik, koji se namiruje u stečajnom postupku, dužan snositi troškove unovčenja, ukoliko je predmet njegovog razlučnog prava novac?

Revident ističe da da stečajni zakon u dijelu propisivanja troškova unovčenja koristi isključivo pojam imovine stečajnog dužnika. Imovina je svakako i novac, a da je zakonodavac imao namjeru isključiti novac iz troškova unovčenja tada bi zasigurno takva odredba bila i eksplicitno navedena u zakonskom tekstu. Prema odredbama stečajnog zakona i to čl. 251. SZ-a obzirom da je unovčen predmet osiguranja sukladno članku 251. stavak 3 SZ-a, te da je predmet osiguranja unovčen u iznosu od 4.645,55 eura/35.001,93 kn, revident smatra da je razlučni vjerovnik dužan participirati u troškovima utvrđenja i unovčenja predmeta razlučnog prava iako je riječ o novcu.

Nadalje se navodi da troškovi unovčenja su samo okvirni formalni naziv za učešće založnog dužnika u troškovima stečaja koji se temeljem obračuna koje sastavlja stečajni upravitelj naplaćuju. Ovi troškovi mogu biti u direktnoj vezi sa unovčenjem (to su zapravo pravi troškovi unovčenja: procjena, troškovi dražbe, itd.) ili indirektnoj. Sudovi su zaključili da nema troška unovčenja jer se radi o novcu (ovo je u suprotnosti sa npr. VTS Pž-4375/08). U odluci VTS RH Pž-4375/08 od 10.12.2008. navodi da u slučaju kada razlučni vjerovnik namiri svoju tražbinu osiguranu razlučnim pravom na način da preuzme predmet na kojem postoji razlučno pravo (članak 167. stavak 3. Stečajnog zakona), on mora participirati i u troškovima utvrđenja tražbine i u troškovima unovčenja. Dakle očito je da je praksa VTS RH različita u odnosu na isto pravno pitanje, a nema odluke revizijskog suda o istom. Pritom oba suda ne percipiraju činjenicu da postoje i indirektni odnosno opći troškovi koje mora platiti svaki vjerovnik (trošak: osiguranja, nagrade stečajnog upravitelja, poštanski troškovi isl. koji su navedeni u spomenutom pravnom stajalištu VTS-a). Ovakvim tumačenjem oba suda u ovom predmetu dovode to toga da razlučni vjerovnik ne mora platiti niti indirektno troškove pa svi troškovi terete stečajne vjerovnike što je u suprotnosti sa Stečajnim zakonom i općenito namirenjem vjerovnika u stečajnom postupku.

Ključno je i odlučno da je u parnici Povrv-2459/2021 vjerovnika VODOVOD DUBROVNIK d.o.o. sud trebao odbaciti tužbu jer ona na ispitnom ročištu nije ispitana pošto je vjerovnik nije niti prijavio u stečajni postupak, a razlučno pravo ima iz te parnice po osnovi prethodne mjere.

Važnost ovog pitanja za odluku u sporu:

Ovo pitanje je važno za odluku u ovom sporu jer ovo pravno pitanje je važno za zakonitost odluke u ovom sporu, pošto bi očekivano i zasigurno odluka bila drugačija da su sudovi tumačili relevantne odredbe mjerodavnog prava na drugi, pravilan način. Dakle, rješenje ovog pitanja utječe na konkretnu poziciju predlagatelja kao stranke koja se obraća Vrhovnom sudu. Dakle, rješenje ovog pitanja utječe na konkretnu poziciju predlagatelja kao stranke koja se obraća Vrhovnom sudu, a ujedno i na status svih ostalih vjerovnika u ovom stečajnom postupku.

Važnost ovog pitanja za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni:

Ovo pravno pitanje je važno i za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost, jer je riječ o pitanju o kojem nema prakse revizijskog suda, a u praksi je evidentno moguće, pa kako nema izraženog shvaćanja revizijskog suda o ovom pitanju, moguće je različito postupanje sudova, što može značajno utjecati na prava stranaka u stečajnim postupcima, kao što je to sada slučaj kod podnositelja. Neujednačena praksa sudova, posebice onih najviših, može stoga, u određenim okolnostima, biti i povreda prava na pravičan postupak iz čl. 6., st. 1. Europske konvencije. U činjenično i pravno gotovo jednakim situacijama prirodno je da ishod postupka bude jednak, inače bi to moglo ukazivati na ugrozu pravne sigurnosti.

Slijedom navedenog, podnositelj/revident predlaže da Vrhovni sud Republike Hrvatske dopusti reviziju na temelju ovog prijedloga za dopuštenje revizije te donese odluku kojom se dopušta

podnošenje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-2059/2023 od 20.06.2023. godine., a zbog navedenog pitanja i razloga.

Zagreb, 25.09.2023.

PRILOZI:

Rješenje Trgovačkog suda u Osijeku St-806/2020 od 24.04.2023.

Žalba revidenta na rješenje Trgovačkog suda u Osijeku St-806/2020 od 24.04.2023.

Rješenje VTS RH PŽ-2059/2023 od 20.06.2023. godine

Odluka VTS PŽ-4375/08 od 10.12.2008. i pripadajuća sentenca VTS RH

Zagreb, 25.09.2023.

Revident Krešimir Fučkar